Temps Ordinari - Trenta-tresè diumenge

Per Administrador el dg., 19/11/2017 - 09:00

Pr 31,10-13.19-20.30-31
1 Te 5,1-6
Mt 25,14-30

Consideració homilètica Estem a les portes del final de l'any litúrgic i les lectures del dia continuen insistint en una mena d'examen i de vigilància de final de la vida. L'assignatura a examinar és l'amor, tal com diu Joan de la Creu que "a la tarda de la vida ens examinaran en l'amor". Les tres paràboles de sant Mateu (c.25) que llegim els diumenges 32, 33 i 34 (Crist Rei) amaguen l'amor darrera unes assenyades verges, que volen l'èxit de la festa de noces de l'estimat, d'uns talents que poden ser doblement rendibles, o d'una generositat empàtica envers els marginats i empobrits. En tots tres casos la clau és l'amor o, si es prefereix, la correspondència a un primer amor, el del nuvi de les noces, el de l'amo dels talents, el de Jesús solidari del necessitat.
D'una manera atrevida i incisiva Sant Ignasi proposa pastar la vida diària a la llum d'aquest examen d'amor. Concep la vida com una correspondència, comparant què ha fet Crist per ell i què he de fer ell per Crist. La resposta que es dóna és la de comunicació de béns a desdir, de manera que si un té saviesa, consol, escalf, en doni al qui no en té i a la inversa.
Així, la paràbola dels talents esdevé il·luminació quotidiana dels dons rebuts de Déu i la manera d'haver-los fet fructificar retornant-los a Déu. I també la seva presència arreu, i el seu treball en tot, i la difusió de la seva manera de ser, de manera que cada deixeble procura fer-se present i treballar i difondre a per tot el seu regne.
La primera lectura, aquest cant a l'esposa amatent i diligent seria un retrat d'aquesta correspondència divina, que no solament atén la família, sinó que "obre la mà a l'indigent i allarga el braç al pobre.
Els talents, que Déu ens dóna dia a dia, són llavor de creativitat, tant com perquè cinc en donin cinc més, o dos en donin dos. En cap cas viure esporuguit evitant el risc de donar la cara de la solidaritat.
Una anècdota d'aquest cap de setmana pot urgir-nos una consideració sobre el talent eucarístic. Un petit poble de l'Empordà, Millàs, celebra la festa major el tercer diumenge de novembre, sota el patronatge de sant Iscle i santa Victòria, dos germans màrtirs de l'època romana. Hi ha notícia del poblet des del segle IX. El fet és que només s'hi celebra missa un cop l'any i, els darrers anys, l'ha celebrada l'autor d'aquestes línies. Tothom que treu el nas al poblet s'emporta l'impacte d'una nota exultant ben ostensible en el petitíssim porxo de l'Església. Diu així: EN AQUESTA ESGLESIA ES DIU MISSA UN COP L'ANY, EL TERCER DIUMENGE DE NOVEMBRE A LES 12.
Un poble ufanós i cofoi de la seva celebració eucarística anual, quan potser en altres indrets gairebé passi desapercebuda. Aquesta nota en el context de la paràbola, que considerem avui, pot interpel·lar-nos sobre el fruit que en traiem del talent de l'eucaristia. En el cas de Jesús va ser explosiu, l'amor fins l'extrem, la donació absoluta. Si parlem de correspondència, quin fruit en multiplica la comunitat eclesial? I ben en particular, com fructifica en cada un de nosaltres. Ignasi ho resumeix en una petició cabal, que *jo reconegui tant de bé rebut per en tot estimar i servir.*

ETIQUETES
CREATIVITAT AMOR